

JIRÁSKŮV HRONOV

FESTIVAL ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1979 — 1980 NA
POČEST 35. VÝROČÍ SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ
A 35. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ ČESKOSLOVENSKA SOVĚTSKOU
ARMÁDOU

DNEŠNÍ VÝROČÍ

9. srpen letošního roku je dnem, kdy uplynulo přesně dvacet let od smrti Emila Friška Buriana. Nebyl sice fyzickým účastníkem Jiráskových Hronovů, ale přesto se tu velmi výrazně objevoval. Jako režisér, herec a hudební skladatel, jako výtvarný představitel naší divadelní avantgardy zanechal stopy i na vývoji našeho amatérského divadelnictví. Stopy důležité, záslužné a cenné. Stopy, z nichž naše amatérské divadelnictví čerpá dodnes. Proto mu věnujeme alespoň tuto krátkou vzpomínku.

—g—

Mladý divadelní soubor LŠU a PKO v Gottwaldově má za sebou velmi cenné zkušenosti a pěkné úspěchy na své domácí scéně i v zahraničí. Gottwaldovský soubor dobře známe z jeho inscenace hry J. Bařinky Smrt na hrušce, kterou měli možnost zhlédnout také diváci Jiráskova Hronova v jednom z nedávných ročníků. Letos soubor z Jihomoravského kraje přijíždí do Hronova s představením hry Carla Gozziho Král jelenem; uvede je dnes odpoledne a večer v Jiráskově divadle.

8 • 79

Píše Ján Solovič

POSLANEC SNR, ZASLOUŽILÝ UMĚLEC JÁN SOLOVIČ ZASLAL DO HRONOVA DOPIS, V NĚMŽ PÍŠE:

„S POTEŠENÍM SOM PRIJAL VAŠE MILÉ POZVANIE NA 49. JIRÁSKOV HRONOV. RÁD A S LÁSKOU SPOMÍNAM NA PEKNÉ CHVÍLE, KTORÉ SOM PREŽIL V HRONOVE PRED DVOMI ROKMI NA PREDSTAVENÍ MOJEJ HRY ZLATÝ DÁŽD V PODANÍ SPIŠSKONOVOMESKÝCH OCHOTNÍKOV. ŽIAL, PRE VEĽKÉ MNOŽSTVO PRÁC A POVINNOSTÍ NEMÔŽEM TOHO ROKU PRÍŠŤ NA PREDSTAVENIE MOJEJ HRY POZOR NA ANJELOV V PODANÍ SÚBORU TESLA Z LIPTOVSKÉHO HRÁDKU.

PROSÍM VÁS ODOVZDAJTE MÔJ SRDEČNÝ A NAOZAJ ÚPRIMNÝ POZDRAV VŠETKÝM MILOVNÍKOM DIVADLA V HRONOVE A HRÁDECKÉMU SÚBORU S PRIANÍM MNOHÝCH ĎALŠÍCH ÚSPECHOV.“

KRAJSKÁ RADA ZUČ

Včera se v klubu hronovského divadla shromáždili členové krajské rady zájmové uměl. činnosti, aktiv odb. kultury VĚKNV v Hradci Králové. V tradičně bohatém programu jednání, byla obsažena informace o přehlídkách zájmové umělecké činnosti v kraji i o dalších, neméně závažných otázkách.

—r—

● V diskusním klubu č. 1 zasedli před 100 návštěvníky tentokrát doc. J. Císař a prof. V. Trapl, aby řídili rozhovory o dvou inscenacích, z nichž inscenace Tři na lavičce vyústila do problematiky „autentického herectví“, která se stala dominantou první části odpovědi. Byla tím otevřena otázka, která již několik hronovských dnů osciluje mezi účastníky, a proto o ní přinášíme zvláštní článek pod názvem Několik slov o herectví.

Druhá část klubu byla věnována dřevíčskému představení Tetauerových Úsměvů a kordů. Byla slyšet především slova velké chvály za příjemný divadelní zážitek, který sdíleli i zahraniční hosté, což mimochodem svědčí o tom, že slovesné gagové situace byly přinejmenším v rovnováze s dalšími použitelnými gagotvornými prostředky „vodňanského Tetaura“. Přestože představení dýchlo na diváky vzpomínkou na studentskou recesi, shodli se diskutéři na tom, že na rozdíl od studentských improvizací šlo Vodňanským o cílevědomý kompoziční záměr, kde jevištní humorné události připomínají cíl improvizací byly důsledkem pečlivého studia.

PROBLÉMY A NÁMĚTY

Na závěr se opět ozvaly hlasy volající po rozšíření hronovského programu o větší počet dřevíčských ukázek veseloher amatérské tvorby. —p—

● Poklid a pohoda diskusního spojeného klubu č. 2 a 3 byla dána pohodou prožitou při hodnocených představeních. Vedoucí diskuse soudruh Šnajdr představil přítomným své partnery v sestavě Obst—Štěpánek — Engel a o něco později pak zahraniční hosty, kteří se přišli podívat na fungování diskusního klubu.

Zpravodaj 49. JH nemůže zdaleka zaznamenávat vše, co bylo řečeno a přináší subjektivní (byť s maximální snahou po objektivitě) pohled na debaty a výběr problémů. Někdy si autor těchto řádek myslí, jak výborné by to bylo, kdyby si každý mohl odvézt domů protokol z hronovských klubů. Byl by určitě výborným doplňkem nejrůznějších studijních materiálů.

Konečně k věci, byť už jen telegraficky: červenokostelecké představení, to byla výborná ukázka amatérského představení se vším všudy. Všeobecná spokojenost a obdiv; nikdo nepostrádal, tak zdomácněle doplňky „j. h.“ mnoha jmen na programech hronovských představení. To v žádném případě není myšleno jako nemístná nárazka na pomoc profesionálních umělců ochotníkům. Té

Vasilij Šukšin

CHARAKTERY

DIVADLO LUCERNA KULTURNÍHO DOMU HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY.

Mladý ambiciózní soubor, Divadlo Lucerna Kulturního domu hlavního města Prahy, který znají hronovští diváci z jeho loňského představení Balady pro banditu, otevřel včerejší inscenací Gončarovovy dramatizace povídek V. M. Šukšina Charaktery několik závažných problémů. Zcela samozřejmě se objevují právě ve vazbě na literární dílo sovětského autora, o němž bylo ve zkratkovité charakteristice řečeno a častokrát naznačováno, že jeho hrdinové jsou živoucími postavami odečtenými ze života, „hrdinové v plátných holínkách“. Je to nepochybně v rovině literárního díla jakési specifické prodloužení čechovovské a nejen čechovovské linie v ruské povídce, či jiném literárním žánru, vyznačujícím se malou plochou, sevřeností jazykových prostředků, fabulováním prózy a zejména pak autentičností a barvitostí vypracování povídky do silného uměleckého tvaru. V jeho rámci však autor pracuje s užitím zcela jiného druhu poetiky, než jaká byla převzata nebo přenesena do Gončarovovy mozaiky, nazvané Charaktery. Její autor pracoval prostředky spíše literárními než dramatickými, proto se mu nedaří převést strukturu Šukšinových

povídek v celé její vnitřní bohatosti do divadelního jazyka.

Pražský soubor se této adaptace ujal, velmi rasantně ji upravil pro potřebu svého divadla, využívajícího takového prostoru, který je v mnohem komornější, s většími předpoklady přímé divácké komunikace. Pokus o úpravu jeviště Jiráskova divadla, aby podporovalo režijně určené pojetí inscenace, toto faktum naznačil. Nicméně nic se nemění na nutnosti vytvářet více předpokladů pro uplatnění dialogů, věst herecké jednání do roviny střetů, v nichž by se adekvátně uplatnil typ hereckých prostředků, s nimiž Divadlo Lucerna pracuje a jichž nebylo zcela využito. Objektivně tu sice existují závažné rozpory, ale je tu současně velice zajímavě řešená modelová scéna, která ve své variabilitě plní funkci symbolů nejrůznějších typů prostředí, které mohou vázat na prostředky hereckého jednání a současně spoluvytvářet v inscenaci čitelný prostý rámec, jehož prostřednictvím jsou propojovány mozaikovitě využívané povídky V. M. Šukšina.

Pokus pražského souboru je nepochybně zajímavý v tom, že kolektiv Divadla Lucerna se snaží objevit přiměřenou rovinu komunikace s textem, ale usiluje především o komunikaci s divákem. Trebaže nebyly příliš čitelné vnitřní kontexty Šukšinovy prozaické tvorby, a to zejména vlivem nedůsledného převedení prózy do jazyka divadla, byla v představení zastoupena silná složka, živá scénická hudba, která svým pojetím měla k původnímu autorovi nejbližší.

nebude snad nikdy dost. V souvislosti s tím se nabízí myšlenka, zda by nebylo na čase, aby byly na základě bohatých

PROBLÉMY A NÁMĚTY

zkušeností modifikovány zásady této spolupráce.

I o Vodňanských byla řeč. Líbili se a je jistě přáním mnohých, aby jejich inscenace podnítila další soubory k hledání humoru, který přece je a musí být součástí našeho uspěchaného života. —m—

NĚKOLIK SLOV O HERECTVÍ

Asi by těchto několik slov o problematice amatérského herectví nevzniklo, kdyby nebylo představení červenokosteleckého souboru Tamboři aneb Tři na lavičce. Ještě přesněji řečeno: kdyby se v diskusním klubu neozval hlas, který se dotknul jistých problémů herecké metody této inscenace.

I když na druhé straně musím přiznat, že tato náhoda je pouze výrazem nutnosti. Neboť jde o jednu z nejzákladnějších otázek současného českého amatérského divadla. Totiž o otázku jeho specifčnosti, jeho odlišnosti od profesionálního divadla a tedy i otázku jeho dalšího společenského postavení.

Velice jednoduše řečeno, soustřeďuje se celý problém do jediného pojmu: autentické herectví. Spěchám hned dodat, že samozřejmě tento pojem má dnes svůj ohromný význam i pro další osudy divadla profesionálního. Ale pro amatéry je z jistého hlediska otázkou klíčovou. Jde totiž o to, že je dnes nepochybně, že určitý, velice výrazný a zřetelně čitelný vlastní pohled amatérské inscenace na text a tím i na skutečnost se prosazuje a pro diváky vybavuje především přes herce. Není na tomto místě možné tento problém řešit ve všech souvislostech. Nicméně je třeba si uvědomit, že vlastní výklad postavy neznamena jenom hluboké pochopení a analýzu autorova záměru. A tedy ani v metodě práce naprostou proměnu herce v postavu, kterou napsal právě autor. Jde také o jisté neopakovatelné osobní rysy, které vnášejí právě do autorské postavy jeden jediný herec, jenž má svou fyziognomii, ale především své životní zázemí a zkušenosti, svůj vlastní vztah ke skutečnosti. Je to prostě autentická jeho prožitku této doby, jejích souvislostí o nichž herec vypovídá především za sebe jako jeden z nás. Jan Císař.

—red—

MINUTY S PŘEDSEDOU

Včera navštívili naši redakci předseda PV 49. JH soudruh Václav Vavroušek, takže jsme se ho také trochu poptali.

R: Pokud se příliš nemýlíme, předsedáte Přípravnému výboru Jiráskova Hronova letos již pošesté.

VV: Skutečně se nemýlíte příliš — je to již posedmé.

R: Domníváte se, že letošní ročník zaznamená jistý posun Jiráskových Hronovů kupředu?

VV: Nesporně ano.

R: A konkrétně?

VV: Například v tom, že v průběhu týdne (vzpomeňte si, že přehlídka kdysi trvala také více než dvakrát tak dlouho) předvedlo naše ochotnické divadlo více-méně reprezentativní kolekci své tvorby s novými podněty. Anebo: ta škála mimodivadelních programů, která se tu letos uskutečňuje — výuka v lidových konzervatořích krajů, ukončení scénografické školy SČDO, přitažlivé a kvalitní pořady v Jiráskových sadách, především ale pak diskusní kluby, v nichž se tak výrazně realizuje pomoc profesionálů. (A tam nezapomeňte zdůraznit tak významných!)

R: Je podle Vás letošní Hronov dobrým předstupněm jubilejního 50. JH?

VV: Předpokládám, že ano. Přitom bych rád už dnes zdůraznil, že ono významné jubileum chceme náležitě oslavit. Letos si připomínáme 30. výročí XIX. JH, na němž se realizovala základní myšlenka Vítězného února a první byla uskutečněna přehlídka ve zcela novém duchu. Pro 50. JH plánujeme pochopitelně řadu významných pořadů, o nichž budeme celé amatérské hnutí informovat po schválení koncepce příslušnými centrálními orgány. Jinak samozřejmě nevidíme důvod, a nic nás také neopravňuje k tomu, abychom měnili kurs, který uskutečňujeme při realizaci zásad stranické a státní kulturní politiky po XV. sjezdu Komunistické strany Československa.

R: A co popřejete na závěr čtenářům a divadelním ochotníkům vůbec?

VV: Aby jim natrvalo vydrželo to fandovství k ochotnickému divadlu, aby nám pomohli připravit důstojný a po všech stránkách pěkný jubilejní 50. JH. Samozřejmě také hodně zdraví a elánu, abychom se tu v pohodě opět za rok sešli s vědomím, že jsme za ten rok něco dobrého udělali.

V. M. Šukšin Charaktery — z včerejšího představení Divadla Lucerna.

Požádali jsme o rozhovor režiséra Městských divadel pražských a odborného asistenta JAMU v Brně Richarda Mihulu, který již více let pracuje jako pedagog Klubu mladých divadelníků.

1. Co je cílem klubu?

Klub mladých divadelníků. Je to většinou kolem čtyřicítky mladých lidí z Čech, Moravy i Slovenska, kteří přijedou na Jiráskův Hronov nejen proto, aby umění konzumovali, zhlédli všechna přehlídková představení, ale především proto, aby se zde něco naučili. A k tomu právě slouží klub mladých. Snažíme se v těch sedmi dnech, kdy s nimi pracujeme, dát jim určité základy herecké práce. Je pochopitelné, že z nich za týden nemůžeme vychovat herce, ale snažíme se jim pře-

SOUČASNOST A PERSPEKTIVY KLUBU MLADÝCH DIVADELNÍKŮ

devším dát metodiku, jakým způsobem mohou svoji hereckou práci dále rozvíjet, jakým způsobem mohou pracovat ve svých souborech na rozvíjení herecké fantazie, rozvíjení herecké představitivosti, na kontaktu s partnerem, na rytmu a na všech věcech, které tvoří základy herecké techniky.

2. Jaká je koncepce práce v klubu? Liší se ta letošní v něčem od let minulých?

Letošní klub se v podstatě příliš neliší od loňského, liší se pouze v tom, že bohužel letos s námi není Toník Bašta, který je takovým duchovním otcem klubu mladých a my všichni věříme, že se opět příští rok mezi nás vrátí. Pracujeme ve složení: vedoucí lektorka Soňa Pavelková, učitelka LŠU, Václav Kotva, člen Činoherního klubu v Praze a já. My se Soňou Pavelkovou se věnujeme především praktické herecké práci. Soudruh Kotva se věnuje jevištní mluvě a začátkům uměleckého přednesu. Domníváme se totiž, že jevištní mluva je jednou z velkých slabín ochotnických souborů, jak si to můžeme ověřovat i na některých představeních zde. Toto je tedy naše dopolední práce, odpoledne zhlédneme vždy společně představení v Jiráskově divadle a večer potom máme o představení diskusi. Takže vidíte, že práce v klubu je vlastně od rána do večera s kratičkou pauzičkou volna po obědě.

3. Počítá se s prací klubu i pro příští léta a dojde k nějakým koncepčním změnám?

Práce v klubu bude pokračovat i na příštích Jiráskových Hronovech, jak jsme se dohodli na [Pokračování na str. 4]

Carlo Gozzi

Téměř celá historie italského divadla 18. století je soustředěna kolem čtyř velkých dramatiků: Goldoniho, Gozziho; Metastasia a Alfieriho. Jediným činoherním žánrem zůstává pocommedie dell'arte, která na počátku 18. století ztratila definitivní úroveň a změnila se v úpadkovou, bezobsažnou podívanou. Divadelní reforma se mohla podařit jedině za kritického osvojení odkazu commedie dell'arte a tvůrčí přestavby její techniky; pouhá likvidace pro její tradici a oblibu nebyla možná. Tato reforma se podařila osvícenci Goldonimu, který vytvořil národní komediální repertoár. Gozzi naproti tomu byl zuřivým nepřitelem osvíceneckého hnutí a nadšeným ctitelem komedie masek, kterou se před útoky Goldoniho snažil zachránit. Třídní nenávisť vůči Goldonimu jako osvícenci a demokratovi maskoval literárně estetickou polemikou; vytýkal Goldonimu zvláště to, že zaměňuje realismus za naturalismus. Proti jeho žánrové komedii stavěl dramatickou pohádku — fiabu, rozehrávanou maskami commedie dell'arte. Jeho první fiaba, Lásky ke třem pomerančům, měla ráz parodie na tvorbu Goldoniho. V dalších fiabách (Havran, Král jelenem, Turandot aj.) ustupuje parodický rys do pozadí a těžištěm zájmu se stává pohádková tragikomedie s emocionálně vypjatým syžetem.

Deset Gozziho fiab inscenovaných hereckou společností Sacchio mělo bouřlivý úspěch a odvedlo diváka od tvorby Goldoniho, který pro to odjel [Pokračování na str. 4]

HRONOV VČERA, DNES A ZÍTRA

VČERA — STŘEDA 8. SRPNA

- Ranní a odpolední program podle harmonogramu, navíc „náhradní“ uvítání souboru Divadla Lucerna, který dojel do Hronova opožděně. Sešel se také klub zahraničních delegátů, kteří navštívili diskusní kluby.
- 10.00 hod. — Jednání KR ZÚČ Východočeského kraje.
- 16.30 a 19.30 hod. — V. Šuškín: Charaktery. Inscenace souboru Divadla Lucerna Kulturního domu hlavního města Prahy.
- 16.30 hod. — Uvítání souboru Mladá scéna PKO a LŠU Gottwaldov.
- 16.30 hod. — Koncert Staropadolské dechovky v Jiráskových sadech.
- 22.00 hod. — Beseda souborů s patrony.

DNES — ČTVRTEK 9. SRPNA

- Ráno a dopoledne jednání PV 49. JH, diskusní kluby, lidové konzervatoře.
- 16.30 a 19.30 hod. — C. Gozzi: Král jelenem. Inscenace souboru Mladá scéna PKO a LŠU Gottwaldov.
- 16.30 hod. — Koncert Dechového orchestru ZK ROH B. Němcové z České Skalice v Jiráskových sadech.
- 18.30 hod. — Uvítání posledního hostujícího souboru — ZK ROH Tesla Liptovský Hrádok. Jeho patronem je Stavostroj, n. p., Nové Město nad Metují.

ZÍTRA PÁTEK 10. SRPNA

- 10.00 hod. — Rozloučení se zahraničními delegáty a hosty.
- 16.30 a 19.30 hod. — J. Solovič: Pozor na anděly. Inscenace souboru ZK ROH Tesla Liptovský Hrádok.
- 16.30 hod. — Koncertní vystoupení skupiny PENETRACE, ZO SSM Tepna 03 Náchod v Jiráskových sadech.
- 21.00 hod. — Zakončení 49. Jiráskova Hronova.
- 21.00 hod. Společenský večer v ZK Slávie.
- 21.30 hod. — Rozloučení s oficiálními hosty 49. JH.
- 22.00 hod. — Beseda souboru s patronem. (Jídelna OU ČSSD.)

Carlo Gozzi

(Dokončení ze str. 3)

do Paříže, aby vyklidil pole Gozzimu. Gozzi potom od fiab upustil a začal psát romantické hry ve stylu španělských komedií „pláště a dýky“, v nichž ovšem figurovaly masky *comédie dell'arte*. Ale pozornost benátského obecnstva nezaujal nadlouho. Na konci života byl zapomenut, zatímco jeho největší soupeř Goldoni se stal v 19. století nejpopulárnějším dramatikem italského lidu. My se dnes občas rádi vracíme k oběma dramatikům.

Z inscenace hry Jána Soloviče Pozor na anděly,

SOUČASNOST A PERSPEKTIVY KLUBU MLADÝCH DIVADELNÍKŮ

(Pokračování ze str. 3)

společném zasedání s porotou a přípravným výborem na zahájení letošního Jiráskova Hronova. Podařilo se nám prosadit koncepci, aby od příštího roku byl klub mladých dvouletý. To znamená, aby sem přijeli nejen lidé, kteří jsou v klubu mladých poprvé, ale aby měli možnost přijet znovu ti, kteří už jedním rokem klubem prošli a kteří to, co se zde naučili, rozvíjeli ve svých souborech. Těm chceme věnovat druhý ročník, kde už by potom práce byla náročnější; chceme tam mít pedagoga pohybové výchovy, aby se naučili určitým základům techniky pohybu. Chceme tam mít odborníka na hlasovou výchovu, na dikci a chceme také už v herecké práci s nimi pracovat na určitém konkrétním textu, aby viděli, jakým způsobem mají s dramatickým textem především v počátcích při své práci zacházet.

Je to všechno zatím jenom v návrhu. Bude záležet na možnostech ubytovacích, kapacitních a všech ostatních, kolik lidí bude moci v příštím roce do 1. a 2. ročníku přijet. Bude to znamenat i rozšíření pedagogického sboru, protože v trojici bychom tu práci nezvládli, ale všichni se domníváme, že rozšíření na dvouleté studium by mohlo mladým lidem velice prospět. Pokud jsme měli možnost sondáže, bylo by to přivítáno s velkým ohlasem. Nám se totiž stává, že se nám do klubu mladých stále vrací ti, kteří už kluby prošli. Pochopitelně nemohou být přítomni dopolednímu vyučování, aby narušili práci, ale vždycky se spolu s námi scházejí na našich večerních besedách. Besedujeme nejen o představeních, ale v souvislosti s těmito představeními se dotýkáme i určitých teoretických oblastí a rozebíráme si třeba příčiny, proč to či ono bylo na představení dobré či špatné a snažíme se tímto způsobem naše frekventanty teoreticky vzdělávat.

—g—

MOZAIKA 49. JH

- V rámci 49. JH probíhala soutěž o nejlepší výzdobu hronovských prodejen. Ustavená komise hodnotila 25 výloh a rozhodla o tomto pořadí: 1. Kniha, 2. Textil a kůže, 3. Klenoty. Komise také s politováním konstatovala, že úroveň byla letos poněkud slabší oproti minulým letům.
- Jednomu ze zanícených posluchačů diskusního klubu přišlo patrně líto Jana Císaře, neboť mohutným hlasem okřikl několik rušitelů v plénu. Způsobil tím strašné leknutí samotného docenta a zarputil se proti huronskému smíchu, než pochopil, že napadl početnou řadu překladatelů zahraničních účastníků, které musel vzít přednášející pod svou ochranu.
- Pokud se někdo domnívá, že Martin Zbořil přijel do Hronova především proto, že je lektorem scénografické školy SČDO, nemá tak docela pravdu. Přijel totiž na základě ultimáta člena našeho redakčního kolektivu Zdeňka Pošívala, který pro něho v kufru svého auta skrývá prázvláštní práci: něco kol a něco drátů rozmontovaných na zajisté dobře míněnou radu Zbořilovu, aby to všechno mohlo být opět smontováno lépe a kvalitněji. Prosíme proto touto cestou naše čtenáře, aby podle svých možností Martinu Zbořilovi solidárně zapůjčili potřebné pracovní nástroje.
- V pondělí odpoledne se procházela hronovskými ulicemi skupina mladých lidí v bílých tričkách s kresbou ryby a nápisem „Šupina Vodňany“. Byli to členové Ochotnické scény MKS Vodňany, kteří se navzdory regionálnímu vztahu ke kraji rybníků a kaprů nemohou již třetí rok rozhodnout, je-li šupina vhodný předmět k pojmenování divadelního souboru.

Z PROGRAMU 49. JH

Dva na koni a jeden na oslu měli úsměvy na tvářích a kordy, když se vydali na cestu světem. I když měli ctnostné charaktery, brzy se ocitli Naddně. Nepomohlo jim, že když ještě byli v Kolébce jim sudicky četly Konec knihy VI., nebo jak se říká jednou i Král může být jelenem. A tak tihle Tři sedli na lavičku, dávali Pozor na anděly a všude se jim říkalo jednoduše Tamboři. MŽ

JIRÁSKOV HRONOV — zpravodaj Národní přehlídky amatérských divadelních souborů č. 8. — Čtvrtek 9. srpna 1979. — Redakce: Milan Marek, dr. Ivo Matys, Zdeňk Pošíval, Alena Gasparičová. Vydává Přípravný výbor 49. Jiráskova Hronova. — Vytiskly Východočeské tiskárny, provoz 13, Hronov. — Cena 1,— Kčs. — Povolení VěKNV pod č. j. kult./589/79/a.